

שבת שלום

גיליון 1276 בס"ד פרשת מסעי תשפ"ב

וְגָבֹול יָם, וְהָיָה לָכֶם הַיָּם הַגָּדוֹל וְגָבֹול;
זֶה יִהְיֶה לָכֶם גָּבֹול יָם.
(במדבר ל"ד, ו')

אזו היא הארץ ואיזו היא חו"ל! כל השופע מטורי אמנון ואילך - ארץ ישראל; מטורי אמנון ולהלן - חוצה לארץ הניסין שבים רואין אותן כאילו חוט מתוח מטורי אמנון ועד נחל מצרים; מחוט ולפנים - ארץ ישראל מחוט ולחוץ - חוצה לארץ. ר' יהודה אומר: כל שהוא כנגד ארץ ישראל, הרי הוא כארץ ישראל, שנא' (במדבר ל"ד, ו') 'וגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבולי הניסין שבצדדין רואין אותן כאילו חוט מתוח מקפלריא ועד אוקיינוס; מנחל מצרים ועד אוקיינוס, מחוט ולפנים - ארץ ישראל; מחוט ולחוץ - חוצה לארץ.'

(תוספתא חלה ב' ט')

רש"י ד"ה 'וגבול': הנסין (האיים) שבתוך הים, אף הם מן הגבול וכו'. מכאן נראה שאז עוד לא היה הכלל שיש מים טריטוריאליים. קביעת הגבול התודימי נגעה רק לאיים שבתחום זה ולא למים עצמם.

(ברכת אשר על התורה פ' מטות מסעי תשס"ג)

כְּדִּמְקוֹבְלָנִי מִרְבֵּן יוֹחֲנָן בֶּן זַפְאִי, שֶׁשָּׁמַע מִרְבּוֹ וְרַבּוֹ מִרְבּוֹ: הַלְכְתָּא לְמִשְׁחָה מְסִינִי, עֲמוּן וּמוֹאֵב מְעִשְׂרִין מְעִשְׂרָה עֲנִי בְּשַׁבְּעִית. מִה טַעַם - הַרְבֵּה פְּרָפִים כְּבִשְׂו עוֹלֵי מִצְרַיִם וְלֹא כְּבִשְׂוּם עוֹלֵי בְּבֵל, מִפְּנֵי שֶׁקְדוּשָׁה רִאשׁוֹנָה קְדוּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ וְלֹא קְדוּשָׁה לְעֵתִיד לְבֹא, וְהִנְיָחוּם כְּדִי שֶׁיִּסְמְכוּ עָלֶיהָ עֲנִיִּים בְּשַׁבְּעִית.

(בבלי חגיגה ג, ע"ב)

כָּל שֶׁחֲזִיקוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם וְנִתְקַדְּשׁ קְדוּשָׁה רִאשׁוֹנָה בֵּינוֹן שְׁגִלוֹ בְּטֵלָה קְדוּשָׁתוֹ. שֶׁקְדוּשָׁה רִאשׁוֹנָה, לְפִי שֶׁהִיָּתָה מִפְּנֵי הַכּוֹשׁ בְּלִבְדִּ קְדוּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ וְלֹא קְדוּשָׁה לְעֵתִיד לְבֹא. בֵּינוֹן שְׁעֵלוֹ בְּנֵי הַגּוֹלָה וְהִחְזִיקוּ בְּמִקְצַת הָאֲרֶץ קְדוּשָׁה שְׁנִיָּה הַעוֹמְדָת לְעוֹלָם לְשַׁעֲתָהּ וְלְעֵתִיד לְבֹא.

(רמב"ם: משנה תורה, הלכות תרומות א, ה)

חיים ויצמן

דבר תורה זה וגיליון זה של "שבת שלום" מוקדשים לזכרו של אבי מורי סנרוד (יווייטיי) ויצמן (ישראל בן חיים וגולדה) שהלך לעולמו ביום ב' באב לפני שמונה שנים.

קודם לכן. פרק כ"ז הוא הפרק האחרון בארבעת ספרי החומש המסופרים בגוף שלישי. בשבוע הבא, בספר דברים, משה יתחיל לסכם את מעשיו ואת התורה בגוף ראשון. הוא יחזור באזני הדור העומד להיכנס לארץ ולהקים שם חברה ריבונית על עקרונות התורה שקיבל בסיני ואת השתלשלות מעשיו ומעשי העם במסעותיו במדבר. בספר דברים משה הוא הסמכות. הוא מלמד את עקרונות החוק. הוא אינו פועל כשופט. האם משה הוא הסמכות העליונה עלי אדמות, שעיקר תפקידו הוא להודיע את חוקי ה', או שמא שופט, שתפקידו ליישם את החוק, תוך כדי כך שהוא דן כל מקרה לגופו ומגשר בין עקרונות החוק והמציאות? יש שניות במקרא בצירוף את משה, שניות שהפרשנים קשובים לה. בעינו רוחו ראה רש"י את משה כמלך: "ויושב כמלך וכולם עומדים" (רש"י על שמות י"ח, י"ג, ד"ה "וישב משה, ועמד העם"). ראב"ע, על הפסוק הבא, דמייך את משה כמין שופט שלום, שתור מתדיינים ארוך מחכה להביא את עתירותיהם בפניו: "שהוא מעמידם מערב עד בקר... ומשה עשה הדרך הנכונה, כי השופט יושב ובעלי דינים עומדים".

משה של ראב"ע הוא "משה" שעמד מול בנות צלפחד וראשי האבות. הוא שופט המגיע לחקר האמת תוך כדי שיח והתדיינות. משה של רש"י הוא 'משה' של ספר דברים, שמורה את החוק לבני ישראל אך אינו נמצא במשא ומתן איתם. כשהפילוסוף אפלטון היה כבן 70 שנה, הוא הפליג פעם שלישית מאתונה לעיר סירקוזה באי סיציליה. עקב דעירתן של אתונה וספרטה לאחר המלחמה הארוכה ביניהן, סירקוזה משלה בכיפה בעולם היווני. שליטה, דיוניסיוס השני, הפציר בפילוסוף לבוא וללמדו כיצד להיות שליט טוב וצודק. הוא ידע שאפלטון, מחבר הדיאלוגים "המדינה" ו-"החוקים", טען שהעיר האידיאלית היא עיר ששליטה הוא פילוסוף. אפלטון מצא את עצמו מול האתגר הקשה ביותר לכל פילוסוף: ליישם את התיאוריה שלו בפועל. הוא נכשל. דיוניסיוס ראה בפילוסופיה כלי להעצמת כוחו ואושרו. הוא רצה שאפלטון יורה לו את הכללים והנהלים שיאפשרו לו לעשות כן. אפלטון, ב-"מכתב השביעי" שלו, מנסה להסביר לו שפילוסופיה אינה הוראת חוק אלא שיחה, שיחה בה "שמות, הגדרות, ותפישות חזותיות ואחרות מתחככות ונבחנות, ולמדי ומורה שואלים ועונים על שאלות בכוונה טובה וללא צרות עין, רק אז, כשהשכל הישר והחכמה מגיעים אל קיצו

פר במדבר מסתיים בערעור על פסיקה בענייני ירושה: "ויקרבו ראשי האבות למשפחת בני גלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחת בני יוסף וידברו לפני משה ולפני הנשאים ראשי אבות לבני ישראל" (במד' ל"ו א). כמה פרקים קודם מסופר כך: "ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה... אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנוצדים על ה' בעדת קרח כי בחרטאו מת, ובנים לא היו לו. למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן, ותנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו." (כ"ז א-ד). במקרה של בנות צלפחד, משה רבינו אינו יודע מה הדין ומביא את טענתו בפני ה', המורה לו על תיקון לחוקי הירושה - אם לאב יש רק בנות, בנותיו ולא אחיו יירשו את נחלתו.

אין ערכאה גבוהה יותר מהקב"ה. אם הוא אמר, כך החוק. אם כן, כיצד ראשי האבות מעיזים לערער עליו? ואיך זה שמשה מסכים לשמוע את טענתם?

זאת ועוד. כאן, בפרשתנו, משה לא מביע מבוכה. הוא לא אומר לראשי האבות לחכות לו בזמן שהוא מתייעץ עם הקב"ה: "וייצו משה את בני ישראל על פי ה' לאמר: בן מטה בני יוסף דברים. זה הדבר אשר צנה ה' לבנות צלפחד לאמר: לטוב בעיניכם תהיינה לנשים, אך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים." משתמע שהנביא אינו פונה באופן יזום אל ה', אלא פוסק את הדין "על פי ה'", ז"א בהתאם להבנתו את דברי ה', אולי לא רק במקרה זה אלא באופן כללי, מלימודו את כל התורה.

חוקרי המקרא טוענים שפרק ל"ו הוא נספח לספר שעומד מחוץ להקשרו. לפי דעה זו, פרק זה הוא המשך ישיר של המסופר בפרק כ"ז. ראשי האבות היו בעלי דין בעתירה שהביאו בנות צלפחד והדין שנפסק בפרק ל"ו היה, אפוא, חלק מפסק הדין שנפסק בפרק כ"ז. אבל אפילו אם כן, משה הגיע למסקנתו בשלושה שלבים: קודם כל הוא חקר את ספר החוקים, הוא ספר התורה שקיבל מסיני. כאשר לא מצא שם תשובה, הוא פנה אל המחוקק. לאחר שהמחוקק הבהיר את החוק, משה המשיך לפרש את החוק בהתאם לנסיבות.

אבל לי נראה שיש סיבה רטורית וספרותית שהפניה של ראשי האבות מופרדת מהעתירה של בנות צלפחד, כמעין ערעור על הדין שנפסק

של מאמץ האנושי, רק אז הם יאירו את טבעו של כל חפץ".

התורה שמשנה רבינו במלמד את עם ישראל ערב כניסתו לארץ הינה הכרחית לדור ההולך להקים מדינה מאפס. אבל רגע לפני שההרצאה מתחילה, התורה מזכירה לנו, בפרק האחרון של ספר במדבר, שיישום התורה אפשרי רק דרך שיחה, דרך שמיעת הקולות השונים וגיבור בין החוק היבש לבין המציאות. השיח של משה רבינו, בנות צלפחד, וראשי האבות הוא הקול שאפלטון לא שמע בסירקוזה.

חיים ויצמן, סופר ומתרגם, הוא חבר קהילת ידידיה בירושלים

משמעותו של שחזור המסעות - מה חשוב לזכור?

אֱלֹהִים מְסַעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֲבָדָתָם בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן.

(במדבר לג, א)

משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפאות, כיון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו: כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך וכו'.

(רשיי במדבר לג, א)

'אלה מסעי בני ישראל' - אמר הקב"ה למשה: כתוב המסעות שנסעו ישראל במדבר, כדי שידעו כמה נסים עשיתי להם בכל מסע ומסע; משל למלך שהיה בנו חולה הוליכו למקום אחר לרפאותו, כיון שהיו חוזרין, התחיל אביו מזכיר את המסעות; 'כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת ראשך'. כך אמר הקב"ה למשה: מנה להם את כל המקומות היכן הכעיסוני, לכך נאמר 'אלה מסעי בני ישראל'. זשי"ה: 'נחית בצאן עמך' - מה צאן אין מכניסין אותו לצל הקורה, כך ישראל ארבעים שנה לא נכנסו לצל הקורה, דבר אחר: מה צאן אין כונסין לה אוצרות אלא רועה במדבר, כך ישראל כל ארבעים שנה נזונו בלא אוצרות, דבר אחר מה צאן במקום שהרועה מנהיג נמשכת, כך ישראל כל מקום שהיו משה ואהרן מסייעין אותם, היו נוסעים אחריהם. (ילקוט שמעוני מסעי רמו תשפ"ו)

"אלה מסעי בני ישראל": בשביל שחטאו ב"אלה א-להיך ישראל", בשביל זה יסעו בני ישראל. נמצא כל הנסיעות של אדם, הוא בשביל קלקול האמונה, הנו בחינת עבודה זרה. כי אם היה מאמין באמונה שלמה, שיכול הקדוש ברוך הוא להזמין לו כל צרכו, לא היה נוסע שום נסיעה. נמצא כי הנסיעה היא קלקול אמונה, הנו בחינת עבודה זרה.

(ילקוט שמעוני מוה"א פרשה מ)

"אלה מסעי בני ישראל": כתוב במדרש שמשעי בני ישראל, דהיינו הנסיעות שבני ישראל נוסעין ממקום למקום, הם מכפירין על "אלה א-להיך ישראל", הנו על פגם עבודה זרה. כי אפילו כשאין עובדין עבודה זרה, יש פגם עבודה זרה, כי קלקול האמונה היא גם

כן בחינת עבודה זרה, וכמו שמוא (בשם הבעל שם טוב) על פסוק "וסרתם ועבדתם אלהים אחרים", שתיקף כשסרים מהשם יתברך הוא בחינת עבודה זרה, ועל ידי הנסיעות של ישראל נתכפר. וכל זמן שיש עבודה זרה בעולם, חרון אף בעולם" (ספרי ראה והובא ב"ש"י).

נמצא כשנתכפר פגם עבודה זרה, נמתק החרון אף, ונמשך רחמנות. ועיקר רחמנות הוא בבחינת "וא-ל שדי יתן לכם רחמים" 'לכם' דיקא. הנו שהשם יתברך יתן לנו הרחמנות, שימסור את הרחמנות בידינו. כי אצלו יתברך יכול להיות, שגם החולות הקשה וכל היסורין הם הרחמנות שלו, כי בודאי כל מה שהשם יתברך עושה להאדם, אפלו יסורין קשים, הכל הוא רק רחמנות. אבל אנו מבקשים, שיתן וימסר בידינו את הרחמנות, כי אין אנו מביינים הרחמנות שלו, וגם אין אנו יכולין לקבל אותו הרחמנות שלו, רק שהשם יתברך יתן בידינו את הרחמנות, שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו, ואצלנו הרחמנות בפשיטות, להתרפא מן החולי וכיוצא בזה.

(לקוטי מוה"א תנינא פרשה סב)

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי ה' לֵאמֹר: כֵּן מִטָּה בְּנֵי יוֹסֵף דְּבָרִים. זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לְבָנוֹת צִלְפַּחַד לֵאמֹר: לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תְּהִינָה לְנָשִׁים, אֲדָךְ לְמִשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבִיהֶם תְּהִינָה לְנָשִׁים.

(במדבר פרק לו, ה-ו)

לטוב בעיניהם - רצונו לומר: בשבט אביהן תבחרנה את הטוב והישר בעיניהן, כמ"ש 'אך למשפחת מטה אביהם'. והנה כפי הנראה לא היה צריך לומר 'לטוב בעיניהם', כי בסוף הפסוק ציווה אותן שתינשאנה למשפחת אביהן דווקא, אולם יתכן שהאנשים מבני גלעד אשר דיברו כזאת לפני משה, היו חפצים מאד לקחת להם את בנות צלפחד לנשים, אם בעבור מעלתן כדברי חז"ל, או בעבור נחלתן, ולכן עשו כל החרדה הזאת, אבל הבנות לא היו רוצות להינשא להם דווקא, ולכן אמר להן משה: אין אני מכריח אתכן להינשא לאנשים האלה, אלא אתן תבחרו את הישר בעיניכן, ודי שתינשאו למשפחת אביכן, וכן מוכח מסוף הסיפור שכתב יתהיין... לבני דודיהן לנשים (יא), ולא זכר עוד בני גלעד, כי בחרו להן אנשים משאר בני מכי דודיהן, ולא רצו בבני גלעד, ועם זה מכוון מה שאמר משה 'על פי ה', וכן מטה בני יוסף דוברים', ולא אמר: כן בני גלעד דוברים, ור"ל טענת השבט בכללו טובה ונכונה כי אין ראוי שתיגרע נחלתו, אבל שאלת בני גלעד בפרט ליקח להם את בנות צלפחד אינה טובה, כי אינו מן הדין להכריחן בזה נגד רצונן. (רבי יצחק שמואל רגיו לו, ה-ו).

וישב בה עד מות הכהן הגדול

כי היות הרוצח בשגגה גולה הוא להשקיט נפש גואל הדם, שלא יראה לנגד עיניו מי שבאה תקלה זו על ידו, כי יחס לבבו ויתקצף על מות קרובו, ומתוך רגשת כעסו לא יתבונן להבדיל בין שוגג למזיד, ויבוא לשפוך דם נקי. והנה תלה הכתוב חזרתו במות הכהן הגדול שהוא האיש הנכבד שבבני אדם והאהוב לכל ישראל, שבוזה נתנו דעת הגואל אשר נהרג קרובו, כי זה עניין לנפש האדם; המקרה החדש משכח את הישן, צער

כמו-כן, חילקו חברי עוז ושלוש מכתבים עם מסרים של שלום וגם פרחים ביום ירושלים.

פורסמה עצומה בעתון מקור ראשון מטעם התנועה ובוגרי הציונות הדתית "יוזמה לחידוש ערכי הציונות הדתית" בערב שבת פ' קורח.

מכיוון שגיליונות אלו הנשלחים לבתי הכנסת מוכנים זמן רב מראש, כדאי לעקוב באתר ובדף הפייסבוק אחרי עדכון הפעילות באתר: <http://ozveshalom.org.il>

בקרוב יעוצב האתר מחדש על ידי אחת המתנדבות הצעירות שלנו, איזבלה בלטון. פרטים בהמשך.

בדף הפייסבוק: <https://www.facebook.com/ozveshalom>. :
netivotshalom

או כדי לקבל עדכון שבועי, לכתוב דוא"ל ל: yonat_dor@googlegroups.com

נכון לעתה, חברי ההנהלה הם: מיקול ניצא, אנטון גודמן, אביעד הומינר-רוזנבלום, דוד ויימן. צרו קשר, צאו מהבית, השמיעו את קולנו. מעוניינותים לפעול ציבורית להגשמת המטרות של עוז ושלוש? צרו קשר עם לאה שקדיאל, 052-3911181, leahshakdiel@gmail.com

קוראים יקרים

שבת שלום הוא מיזם מרכזי של תנועת עוז ושלוש. הגיליונות (יותר מ-1270 עד כה) מופצים במאות בתי כנסת, ישיבות, ארגונים, סמינרים ועמותות בדוא"ל ובאינטרנט, ומהווים חיבור בין אוכלוסיות שונות המעוניינות בקול יהודי, תורני וציוני, הדוגל בחברה מוסרית וצודקת לטובת כל יושבי הארץ הזאת. חזרנו, בעזרת ה' ובעזרתכם, להפיץ מהדורה מודפסת. ונשמח אם תשלחו לנו מכתב בדוא"ל על נכונותכם לקבל חבילת גיליונות בדואר כדי להפיץ את העלון בבית הכנסת ובמקום העבודה.

קהילת "שבת שלום" הכוללת את צוות העוסקים במלאכה, הכותבים הנאמנים, תומכינו וקוראינו, שותפה במפעל חשוב זה של התבוננות, חשבון נפש והפצת תורה של חיים, חמלה, צדק ושלוש. לאורך השנים, אנו נמנעים באופן עקרוני ממימון הגיליון על ידי פרסומות ואיננו זוכים לתמיכה ממשלתית או מפלגתית, ולכן:

אנחנו תלויים בעזרתכם על מנת שנוכל להמשיך את מפעל "שבת שלום" על הוצאותיו הצנועות, הכוללות הדפסה והפצה במאות בתי כנסת בארץ, במייל ובאינטרנט.

כדאי לתרום באמצעות העברה ישירה לבנק לאומי סניף 912 מספר חשבון 09973803. לא לשכוח לשלוח למרים פיין, רכזת המשרד, מייל המודיע על העברת התשלום, כדי שהיא תוכל לעקוב אחר התשלומים ולשלוח קבלה על התרומה: ozveshalomns@gmail.com.

ניתן גם לשלוח המחאות לפקודת עוז ושלוש ליד מרים פיין, דוסטרובסקי 9, ירושלים, 933806

התרומות מוכרות לצורך פטור ממס.

להפצת המהדורה המודפסת, לקבלת המהדורה האלקטרונית ולבירורים: 052-3920206

ozveshalomns@gmail.com

עורך אחראי - פנחס לייזר; מזכירת המערכת - מרים פיין לתגובות ולתיאום דברי תורה: pinchas.leiser@gmail.com

חפשו אותנו באתר התנועה: <http://ozveshalom.org.il/blog>

ובדף הפייסבוק: <https://www.facebook.com/ozveshalom>. :
netivotshalom

גדול משקט את הקטן, היגון מכניע את הלב ומשךך את הקצף, ובצרות הכלל תתנחם הנפש על צרותיה הפרטיות, ועתה מות הכהן הגדול הוא מקרה חדש, וצער ויגון קרה לכל האומה, על ידו תשכך חמת הגואל, ושכח את אשר נעשה לו, או יתן לב להבחין בין שוגג למזיד.

(רבי יצחק שמואל רגיו במדבר לה, כה)

"מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנתא חנם." (בבלי יומא ט, ע"ב)

"ואם נחרבנו, ונחרב העולם עמנו, על-ידי שנתא חנם, נשוב להיבנות, והעולם עמנו יבנה, על-ידי אהבת חיים".

(אורות הקודש לרא"ה קוק זצ"ל ג, שכד)

חשוב לנו לזכור בכל שנה, ובעיקר בימים אלו את ההשלכות ההרסניות של שנתא חנם אידיאולוגית ושל הסתה

לכן, נעלה גם השנה

בעקבות יוזמתו של חברנו יקר

פרופ' ג'רלד קרומר ז"ל

לקברו של יצחק רבין ז"ל

בליל ט' באב, מוצ"ש פ' דברים 6.8.22 בשעה 21.00

הכניסה מאושרת ומסודרת מבית העלמין הצבאי.

ניתן להיכנס עם רכב עד לחניה הסמוכה לקבר,

כמו כן יואר השביל להולכי רגל.

נקיים תפילת ערבית, קריאת מגילה

ואמירת קינות בסמוך לקבר.

יש להצטייד בקינות, מגילת איכה וכן נרות או פנס.

מהנעשה בתנועה

אנחנו מקווים שאנחנו מתקרבים לסיומה של המגפה ששיבשה את חיינו במשך יותר משנתיים. עדיין יש צורך לשמור על עצמנו ועל זולתנו, ואנחנו מאחלים לכל קוראינו, לכל תושבי ארצנו ולכל יושבי תבל רפואה שלימה ובריאות טובה, בתקווה ליציאה מהשלכות המשבר הזה לגמרי בקרוב. אנו מקווים שתושבי הדרום ואזורים נוספים החשופים להתקפות טילים יזכו לרוגע, שהשקט יחזור לירושלם ולארצנו בכלל ושהשגנה והאלימות יפנו את מקומם לטובת דו-קיום בשלום של כל יושבי הארץ והאזור.

חברי התנועה מעורבים במאבק באלימות ובגזענות, בשיתוף עם ארגונים אחרים, דוגמת תג מאיר.

ביום שישי, ר"ח אדר ב' השתתפו חברי עוז ושלוש באירוע השלום בדרום, באיבים ליד שדרות. שלוש מאות אנשים ונשים, יהודים וערבים, תושבי שדרות, עוטף עזה, באר שבע, רהט וכפרים לא מוכרים, מעילבון ומהצפון, מנצרת ועמק יזרעאל ומהשרון והמרכז השתתפו באירוע השלום בדרום.

האירוע היה המשך לאירוע השלום בחנתון ושיתוף פעולה של ארגוני שלום רבים בהובלת אנשי הדרום. הגיעו גם נציגי הרשות הפלסטינית ונוצר קשר עם עזה. היה אירוע מרגש ומעורר השראה שעסק במצוקה בעזה וביישובי העוטף, בכיבוש ובאלימות בשטחים ובשאיפה לשלום. בין הדוברים, יצגה אותנו ד"ר גילי זיוון שלנו והיו עדויות, קטעי ריקוד ושירה ומעגלי שיח.

